

Motion till riksdagen

1989/90:Jo507

av Margareta Fogelberg och
Ingela Mårtensson (båda fp)
Buruppfödning av pälsdjur

”Släpp fångarne loss”

Sverige har länge ansetts ha en mycket god djurhållning i jämförelse med många andra länder och människors attityd till djur präglas i allmänhet av vänlighet och omtanke.

Det var därför följdriktigt att utvecklingen mot en storskalig djuruppfödning och det därmed ifrågasatta djurskyddet ledde fram till en ny djurskyddslag (1988) som skulle ge djuren bättre levnadsbetingelser.

Enligt lagen skall djur behandlas väl och skyddas från onödigt lidande och sjukdom. Lagen säger också att ”Djur som föds upp eller hålls för produktion av livsmedel, ull, skinn eller pälsar skall hållas och skötas i en god djurmiljö och på ett sådant sätt att det främjar deras hälsa och ger dem möjlighet att bete sig naturligt.”

De föreskrifter som lantbruksstyrelsen (LBS) utfärdat för lagens tillämpning vid uppfödning av pälsdjur kan inte anses tillgodose kravet på att dessa skall kunna bete sig naturligt.

Farmade pälsdjur i Sverige är merendels mink och räva. Räv, som inte är ett flockdjur, har behov av att gräva i marken och att kunna röra sig över stora arealer. Ingetdera blir tillgodosett i en bur med en kvadratmeter yta där även botten utgörs av ståltrådsnät. Upplyningsvis kan nämnas att för räv som hålls i djurpark, rekommenderar LBS sexhundra kvadratmeter – med gräv möjligheter!

Mink i bur lever minst lika miserabelt som räven. Golvytan är bara fjärdedelen av vad räven får hålla tillgodo med, men rörelsebehovet är detsamma.

Det är uppenbart att föreskrifterna utfärdats med hänsyn till vad som är ekonomiskt möjligt för uppfödarna att bära. Vid den avvägningen har djurskyddet givits den lägre vikten.

När jordbruksutskottet senast behandlade motioner med krav om pälsdjursfarmernas avskaffande, förlitade sig utskottet på att ”de skärpta reglerna för djurhållningen skulle medföra godtagbara förutsättningar för ett tillfredsställande djurskydd samtidigt som näringens fortbestånd inte äventyras”.

Djurskyddslagen ger ingen som helst antydning om att man av hänsyn till näringen skulle kunna medge inskränkningar i djurens möjlighet att bete sig naturligt! Men detta är precis vad som skett genom LBS:s försorg.

Sveriges veterinärförbund (SVF), som bättre än andra kunnat följa förhållandena vid vårt lands djurfarmer, anser att de tillämpningsregler som LBS fastställt för pälsdjuren inte motsvarar djurskyddslagens krav. SVF har startat en utredning kring pälsdjursuppfödningen i landet för att om möjligt arbeta fram bättre former för djurhållningen. Veterinärförbundet anser att de krav som den nya djurskyddslagen ställer skall gälla i lika hög grad för pälsdjur som för övrig djurhållning.

I ett pressmeddelande från november 1989 ges ett entydigt besked: "Om det inte går att ändra pälsdjurhållningen så att djuren kan erbjudas en miljö som överensstämmer med djurskyddslagens intentioner menar veterinärförbundet att pälsdjursnäringen bör avvecklas inom en tioårsperiod." Vi delar denna uppfattning.

Befintliga farmer har givits en respit till den 1 januari 1994 för att följa de nya föreskrifterna. Det är dock tveksamt om det är ekonomiskt möjligt att föda upp pälsdjur under förhållanden som överensstämmer med djurskyddslagens anda.

Vi finner det ociviliserat, för att inte säga primitivt, att man på väg mot 2000-talet ännu håller djur i en onaturlig burmiljö. Ingen människa kan påstå sig behöva de vilda djurens päls för att slippa frysa.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen hos regeringen begär föreskrifter om att pälsdjursuppfödning i bur avvecklas inom en tioårsperiod,
2. att riksdagen hos regeringen begär ett förbud mot nyetablering av pälsdjursuppfödning i bur.

Stockholm den 17 januari 1990

Margareta Fogelberg (fp)

Ingela Mårtensson (fp)